

Üşüyen Yıldız

— ebru çimen · 11 Aralık 2017

Üşüyen Yıldız

nedense dolanıyor adın dilimin ucunda
buram buram üşüyor gözlerimin önünde

,
içimdeki yarayı hiç sorma durmaksızın kanıyor işte
yüreğim dayansa aslında gönülden sevda çekişe

,
dokunsan ağlayacak acı veriyor bu gerçek
yok tadım daha kaç kağıt gemim batacak
üşürken adım adım anladım bitecek

,
gözden kayboldun içimden bir şey cız etti
kırık kolum kanadım hayallerim mevsimsiz
güneşin çaresizdi kadın kendini durgun takadsiz
mahzun farzettii yalnızlığa sırt çevirdi peşin peşin

,
kırk yıllık kahvenin dibinde kurudu telve
kimse hatır sormuyor falın kapalı
hem kısmetin fincanın ha keza tahammüle

,
kelamın dili soğuk üşüyorum kalabalıkta ıssız adada
minarenin sesi yankılı bir çiçek daha soluk her yer
beyaza büründü cep delik şekerler bayramlıkta
tek tek yok mu dökülmesi ayrılık ne ara göründü

,
sağı solu kuytu o gecenin bir yarısı ne ki sabah düşünene
bir olsa o uyku yıldız ne etsin üşüyene
öykü değil alın yazısı parlasın gökten kuyu
bu son bir aşk vedası nihai bahara üşenene

Ebru Çimen Burak Süreyya Önder

hocama çok teşekkürler şiirimin düzenlemesinde yardımcı oldu sağolsun